

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Wildplassen

Ik houd van verre vakanties. Alleen komt het er niet zo vaak van. Geld is het probleem niet en vlieg angst is mij vreemd. Maar het zijn de Nederlanders die mij thuishouden.

U kent ze wel.

Zit je net lekker op een zonnig terras in Nairobi onder een paar palmbomen. Koude pils. Warme sfeer. Een goed gesprek met een plaatselijke intellectueel.

Stopt opeens de bus met het Hollandse reisgezelschap voor je neus. Mannen met korte broeken boven witte, harige benen. T-shirts met grappige teksten en verkeerde petjes. Hun vrouwen tonen veel wit vet rond een niet meer te traceren navel. Op je verschrikkelijkste momenten droom je van ze.

Hier hoor ik niet bij, denk ik. En ik knoop zo onopvallend mogelijk nog gauw een knoopje van mijn overhemd dicht. Waarop de deur van de bus opengaat.

Als eerste betreedt een onmiskenbare leidersfiguur het smeltende asfalt. Groot, dik en fraai gehuld in vloekende kleuren.

'Gatver wat een teringzooi,' probeert hij zijn te dure gympen met verbaal geweld van de plakkende ondergrond los te krijgen. Het lukt. Maar de gympen kunnen straks naar Prinsenbos. Niks meer mee te beginnen.

Na de leider volgt de humorist. Elk gezelschap heeft er een. Behoort tot de kleine ongemakken die vakanties in het buitenland nou eenmaal met zich mee brengen.

'Daarom liggen die lui de hele dag op straat te niksen!' roept hij. Gelukkig in het Nederlands. En omdat de grap een beetje verloren dreigt te raken in het gezocht en gesteun van de moeizaam door het asfalt soppende dames, die onmiddellijk na hem de bus verlaten hebben, laat hij er een korte verklaring op volgen. 'Ze komme gewoon niet meer los!'

En hij lacht.

Want het was leuk.

Als het gezelschap het complete terrasmeubilair herschikt heeft, gaat het zitten. En de leider roept om bediening.

'Ober!'

Ober. In Nairobi.

De kleine zwarte serveerster verschijnt. En wordt onder complimenteus bedoeld gejoel van het mannelijk deel van het gezelschap bedolven. Waarop zij een uiterst beroepsmatig lachje voor de dag haalt. De humorist legt uit aan welke uitspattingen 'zo'n wijffe' zich met graagte zou onderwerpen. En hij loopt als een gans achter het meisje aan het café in. Vanwaar ik haar zo beleefd mogelijk 'Please sir, don't' hoor zeggen.

Vijf pilzen later moeten de mannen plassen. Ze doen dat om de hoek tegen de muur van het café. 'Omdat de wc's hier altijd zo smerig zijn.' Als de groep even later weer in de hete bus zit, vraagt mijn tafelnoot: 'Are they Dutch?' Het klinkt alsof hij met me te doen heeft.

'No,' zeg ik hypocriet. 'German.'

En veel later, terug in Nederland, kom ik de leider en de humorist weer eens tegen. Op het Steenakkerplein in Gilze. Waar zij erg nette burgers zijn.

En waar zij zich beklagen over smerige asielzoekers, die zomaar overal gaan staan pissen. En waardoor je dochter niet meer veilig over straat kan.

Maar niemand stelt er zijn wc ter beschikking. Want het is natuurlijk wel een andere cultuur, hè.